Ч. 2. Пятниця 4 (16) січня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·60
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — Польский день в прускім соймі. — Клопоти Туреччини.)

Буджетова комісия палати послів радила вчера над промисловими і торговельними школами. Пос. Романович підніс і доказував упослідженє Галичини що до заснованя державних шкіл фахово-промислових і поставив ряд внесень, домагаючих ся між иншими нових будинків для промислових шкіл в Кракові, Львові і Коломиї. Промавляли також пос. Барвіньский і п. міністер просьвіти др. Гартель. — Окрема комісия палати панів, вибрана для нарад над фаховими рільничими спілками, ухвалила поручити палаті панів приняте закона, так як єго ухвалила палата послів. В дискусиї піднесло вправді кілька послів значні недостачі того закона, однако зрекли ся вносити зміни, аби не проволікати справи. — Як доносить Allgem. Corresp. можлива річ, що перше засїданє парляменту відбуде ся аж дня 3 лютого. — Пос. Праде конферував вчера звиж годину з п. президентом міністрів дром Кербером. Праде висказав пересьвідченє, що ліпше було би скликати конференцию угодову доперва по полагодженю в парляменті буджету. Впрочім німецка людова партия не усуває ся від участи в конференциї, але не має надії, аби она повела ся.

В послідних днях вела ся в прускім соймі довга дискусия над справою польскою в Німеччині. За основу до дискусиї послужили дві інтерпеляциї, а то одна німецка а друга польского Кола. Німецка інтерпеляция, поза котрою стоїть цілий німецкий консервативний табор, має такий зміст: „Яких средств гадає ужити королївске правительство, щоби одвітно словам мови тронової заховати Німеччині у всхідних провінциях тоє політичне і економічне становище, до якого здобула собі право своїм довголїтним, під руководством династиї Гогенцолернів доконаним цивілізацийним трудом, щоби тою Німеччиною опікуватись, відпирати ворожі державні замахи і запобігти витисненю німецкого язика і обичаїв німецких?“ — Інтерпеляция польского Кола такого змісту: „Чи королївске правительство по звістних подіях в школї вжеснїньскій та з огляду на інтерес публичний, не уважає потрібним змінити дотеперішні розпорядження, видані в справі викладу науки релїгії в школах елементарних в частях краю о мішаним населеню?“ — Першу інтерпеляцию мотивував посол Гобрехт, і, очевидно виказував, як то польский елемент все більше витискає німецкий, як кождий процес визиває величезний шум в краю і заграницею, як ставить ся австрийске правительство взірцем в поведеню з Поляками. Австриї желає він найлїпшого успіху в тім напрямі, Німеччину же рад би він бачити национально обединену. „Раді би ми — сказав він вкінци — учути тут заяву, що таке, як до тепер, підпиранє Поляків зі сторони заграниці раз скінчить ся, бо є то не малою небезпечностию“. — Другу інтерпеляцию мотивував пос. кс. Яжджевский. Говорив він, що Поляки мають народну школу без народного язика. Засади релїгії присвоює ся дїтям різками. Є то варварство. Родичі просять, щоби їх дїтий не учепо релїгії в німецкій мові, бо они єї не уміють, а коли те не помагає, заказують дїтям відповідати по німецки. За тим сиплять ся кари, як би на глум всякій справедливости.... Президент призивав посла до порядку. — Виводи кс. Яжджевского піддержав другий посол кс. Стихель, виказуючи, що істнованє польскої народности не знищать німецкі гакати, котрі напротив, ще скріпили польского духа. — Тим виводам противставили свої посол Боркен із центра, що Поляки обовязані почувати ся підданими короля пруского, і пос. Гайдебранд із партиї консерватистів, що Поляки цїлу свою огляду завдячають німецкій цивілїзациї.

В справі француско-італїяньского договору о Тріполїс і Середземне море пише константинопольский дописуватель до Pol. Corr. Хоч вість о тім порозуміню викликала в Константинополи велику сензацию, то однако Туреччина була на то приготовлена. То порозуміне для Туреччини тому неприємне, що примушує єї висказати ясно свій погляд на справу Середземного моря, чого турецкі дипльомати доси нїколи не робили. Чи тепер прийде до протесту із сторони Туреччини, ще не звістно. Однако, як кажуть, не привязує Туреччина великої ваги до цїлого порозуміня, бо чує за собою плечі Німеччини. В инших турецких політичних кругах слїдне занепокоєнє, що буде з Тріполїсом. Там вказують заєдно на меншіючу силу відпорну тої провінциї, тим більше, що турецка фльота така слаба, що не мо-

---

2) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого видання.)

(Дальше.)

Та й того вечера лїтом року 1352 (пд. Хр.), котрого просимо читача, щоби зайшов з нами до міста померших, настала була тишина в некрополи, коли пролунала єрейска вечірна пісня похвальна.

Вояки, що тогди робили вартову службу, хотїли вже вертати з першого свого обходу по місті, коли нараз в північній сторонї міста померших зачав якийсь пес дуже уїдати. За ним відозвав ся зараз і другий, третий, ба й четвертий. Сотник вартових крикнув до своїх людий: „Стій“, а коли гавканє псів ширило ся щораз дальше і щораз голоснїйше, приказав своїм людем машерувати в північну сторону.

Мала громадка дійшла була до високої греблї, що засланяла якийсь канал, котрий виходив від західного берега Ніля, і звідси розглянула ся по урожайних полях аж до ріки і північної сторони некрополї. Ще раз закомандував сотник: „Стій“, а коли вояки побачили в тій сторонї, в котрій пси найбільше уїдали, якесь сьвітло смолоскипів, побігли чим скорше в ту сторону, і застали коло пільонів [1]) сьвятинї, побудованої королем Сеті І., покійним батьком пануючого короля Рамзеса II. тих, що були причиною нічного неспокою.

Місяць був зійшов і розливав своє блїдаве сьвітло по величавій будівли, котрої мури з надворку сьвітили ся червонавою краскою від сьвітла коптячих смолоскипів, котрі держали в руках чорні слуги.

Якийсь присадкуватий чоловік в пересадно богатій одежи гримав металевою ручкою своєї палички в браму сьвятинї, обиту залїзом, з такою силою, що то гриманє серед ночи розходило ся далеко довкола. Недалеко від него стояла носилка і віз, до котрого були запряжені расові конї. В носилцї сиділа якась молода женщина а у возї стояла побіч поводатора коний якась знатна пані високого росту. Коло воза і носилки стояло кількох мужчин із висших станів та богато слуг. Увага тої дивно осьвітленої громадки, видко, звернена була на сьвятиню. Ніч закривала черти лиця поодиноких тих людий, але сьвітло смолоскипів в спілцї зі сьвітлом місяця було досить ясне, щоби показати воротареви, котрий з одної вежі пільона споглядав на роблячих неспокій серед ночи, що то люди з найзнатнїйших станів, ба може навіть із королївскої родини.

Грімким голосом відозвав ся він до гримаючого, і спитав, чого єму треба.

[1]) Пільонами (брамами) звали ся вежі при входї до египетских сьвятинь, сполучені з собою тою частию муру, в котрім була брама.

Той подивив ся в гору, і відозвав ся таким бутним і простакуватим голосом, нарушаючим нагло і обиджаючим вічний спокій міста померших, що аж женщина в носилцї налякала ся і встала:

— Доки нам ще тут на тебе ждати, ти псе лїнивий? Злази насамперед і отвори нам браму а відтак питай! Коли для тебе смолоскипи не досить ясно горять, щоби тобі показати, хто тут жде, то моя палиця випише тобі на хребтї, щоби ти знав, хто ми і як княжих гостий приймає ся!

Підчас коли воротар замуркотів щось невиразно у відповіди і злазив сходами в долину, щоби отворити браму, обернула ся женщина у возї до свого нетерпеливого товариша і сказала милозвучним голосом, але поважно і рішучо: Ти забуваєш, Паакере, що ти знову в Єгиптї і маєш тут дїло не з дикими Шазу [2]), але з прихильними єреями, від котрих ми ще й до того хочемо випросити якоїсь прислуги. Вже й так жалують ся на твою лютість, а менї здає ся, що то не годило ся серед тих незвичайних обставин, серед яких ми приходимо до отсеї сьвятинї.

Сі слова обрушили того, до котрого були сказані, бо ніздря єго широкого носа зачали сильно рушати ся, права рука стиснула кріпко ручку від палиці і підчас коли він нїби покірно склонив ся, вдарив так сильно стоячого побіч него свого невільника по голих єго ногах, що той аж задрожав як би мороз пі-

[2]) Семітскі розбишацкі племена на всході від Єгипту.

же бути бесїди, аби она на случай потреби з'уміла оборонити Тріполіс від ворожого нападу. Також і турецке войско в Триполісї дуже слабе і не моглоби ставити чола войску европейскому. Супротив того в Константинополи порішили скріпити залоги в тій провінциї, аби єї оборонити і удержати при Туреччинї.

Новинки.

Львів дня 16-го січня 1902.

— **Руске товариство педагоґічне** рішило знизити від м. січня 1902 р. цїну деяких своїх видань, подаваних в оголошеннях нашої часописи. І так: „Істория педагоґії" Кельнера 60 сот. „Коза Дереза" Лисенька 50 сот. Річники „Учителя" до 1900 р. включно по 2 К. „Дзвінок" до 1900 р. 4 К. „Картаґенцї і Римляни" 20 сот. Приписи до іспитів квал. 20 сот. „Кобзар" малий 30 сот. „Кобзар" великий 2 К, оправний 2·40 К і 2·70 К. Podręcznik dla kancelaryi szkół ludowych 60 сот. Др. Мандибур: „Олїмпія" 40 сот. „Марта Борецка" 40 сот., опр. 60 сот. „Інститутка" Марка Вовчка 40 сот., опр. 60 сот. Мапа України-Руси 40 сотиків.

— **Нещаслива пригода.** Межи стациями Любінцї а Синевідско вижне в окрузї громади Стави нижної коло кільометра $20\frac{6}{7}$ переїхав в ночи дня 3 січня мабуть поїзд товаровий ч. 1786 жінку стражника зелїзничого Томи Грицана з будки ч. 12 і убив єї на місци.

— **Убийство.** В суботу перед руским Різдвом лучила ся у зрубі в Ворохтї (за Делятином) така пригода: Василь Словак, гуцул з Криворівнї, керун над рубачами в ворохтиньскій бутинї (зрубі), вибираючись на сьвята до Криворівнї, не хотїв заплатити давного довгу Михайлови Словакови (також з Криворівнї) в квотї 13 зр., хотяй мав при собі 180 зр., сказав: „я тобі заплачу дома", і пішов, хоч Михайлови дуже треба було гроший. Але Василь був уже такий, що любив здержувати виплату заробленини. Огірчений Михайло, випивши дві кватирки, дігнав Василя на дорозї і зарубав сокирою в карк. Василь погиб на місци, а Михайло утїк зі страху. Жандарм Смола зловив убийника і відпровадив до Делятина а з ним ще якогось, котрий забрав від умершого Василя Словака гроші (180 зр.)

— **Страшна пригода** стала ся в громадї Мікаля коло Пресбурга на Угорщинї. Дня 12 с. м. помер там був один із найбогатших господарів і длятого дзвонено єму у всї дзвони. До церкви прийшло й кілька школярів, котрі вилїзли на вежу та стали там помагати церковному слузї дзвонити. По передзвоненю, коли слуга церковний злїз з вежі, хлопцї взяли ся вибирати з гнїзд голуби, що там під дахом гнїздили ся у великій масї. Так запалили ся до тої роботи, що аж чотирох хлопцїв вилїзло на ґзимс під вікном і держали ся там вікна; але рами були вже старі і струпішілі та не могли удержати такого тягару і зломили ся, а всї чотири хлопцї упали із страшенної висоти на землю. Двох з них забило ся таки зараз на місци, а двох ще трохи живих занесено до дому.

— **Померли:** О. Григорий Дичковский, парох Лїсник, бережаньского деканата, в 38-ім роцї житя, а 12-ім сьвященьства, в Горициї, киди виїхав був для поратованя здоровля; — о. Димитрий Ядлош, парох в Дошници, перемиской епархії, в 64-ім роцї житя, а в 30-ім сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: що в „Gazet-ї Lwowsk-ій" розписано конкурс на посаду лїкаря зелїзничого у Львові-Підзамче з речинцем вношеня подань до дня 1 лютого 1902.

З причини виміни конструкциї зелїзної при мостї на Ямници лежачім в кільометрі $97\frac{6}{7}$ поміж стациями Тяжів і Станїславів на шляху ц. к. зелїзницї державної Стрий - Станїславів, відбувати ся буде на днях 15 січня при поїздах особових нр. 1219 і 1212 і 16 січня б. р. при поїздах особових нр. 1215, 1218, 1220 і 1211 пересїданє ся подорожних і переношенє пакунків через місце перерви. Задля тої самої причини буде рівнож на час від 7 години рано 15 січня до 3 години по полудни 16 січня рух товаровий поміж стациями Станїславів і Тяжів цїлковито здержаний.

Від 15 січня с. р. застановляє ся курс возів, переходячих навпрямо з Кракова через шлях окружний Кракрів-Звіринець-Підгіре-Бонарка на шлях трансверзальний і до Освенціма як також наповорот і запроваджує ся з тим самим днем навпрямий курс возів, переходячих при всїх поїздах з Кракова через Підгіре-Плашів на шлях трансверзальний і до Осьвенціма і наповорот. Ті подорожні отже, котрі схочуть удати ся возами навпрямо переходячими з Кракова в напрямі до Скавини, Сухої, Нового Санча, Закопаного, Звардоня, Осьвенціма і наповорот зі стаций лежачих на згаданих шляхах до Кракова, мають жадати в класах особових білету їзди через Підгіре-Плашів позаяк при кождій їздї через лїнію окружну потреба безусловно пересїдати ся в Підгірю-Бонарцї.

„Ґазета Львівска" з дня 15 с. м. оповіщує розписанє лїцітацийної продажи старих матерялів, узисканих в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові. Оферти належить вносити найдальше до 12 години в полудне дня 31. січня с. р. до висше згаданої ц. к. Дирекциї зелїзниць державних. Услівя продажи подані суть в „Ґазетї Львівскій", а можна їх одержати також в бюрі для справ варстатових в підписаній ц. к. Дирекциї".

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістка.

— Місце крамничника крамницї братской у Ванвичох може зараз одержати безженний. Першеньство має півець церковний і зложивший 100 К. кавциї. Платня 10 К. місячно і харч. Зголошеня до о. Пароха у Вановичох, почта Самбір.

шов по нїм — але при тім анї не писнув, бо знав добре свого пана.

Тимчасом воротар отворив браму а рівночасно з ним вийшов якийсь високопоставлений молодий єрей, щоби спитати ся чого треба тим людем, що в ночи не дають спокою.

Паакер хотїв знову промовити, але женщина стояча на возї, відозвала ся скорше і сказала: „Я Бент-Анат, донька короля, а отся невіста в посилцї то Неферт, жена благородного Мени, поводатора мого вітця. Ми вибрали ся були в супроводї сих вельмож в північно-західну долину некрополї, щоби там оглянути нові роботи. Ти знаєш ту вузоньку проґалину, котрою виходить ся в яр. Вертаючи домовів я сама повозила і мала то нещастє, що переїхала якусь дївчину, котра сидїла з кошиком цьвітів при дорозї та при тім єї покалїчила, менї аж страшно згадати, бо здає ся, що я єї таки дуже покалїчила. Жінка Мени власними руками обвязала рани дитинї, а відтак казали ми занести єї до дому єї батька якогось парашіта [3]), він мабуть називає ся Пінем; не знаю, чи ти єго знаєш.

— А ти, княгине, зайшла до єго хати?— відозвав ся на то єрей.

— Таж я мусїла, сьвятий отче — відповіла она. — Я то знаю, що чоловік стає ся нечистим, коли переступить поріг тих людий, але....

— Але — відозвала ся на то жінка Мени і встала в своїй посилцї — Бент-Анат дасть ся нинї очистити або тобі або свому придворному єреєви; але бідному батькови ледви чи верне назад здорову дитину, а може таки й ніколи.

[3]) Парашітами звали ся в Єгиптї тї люди, що розрізували тїла мерцїв, щоби опісля їх бальзамувати і робити з них мумії. Слово се есть єгипетске: „па-ра-шіт" і значить: „той, що крає". Греки зробили із сего слова свою назву: „парасхіст".

— А все-таки і мимо того всего нора парашіта позістане нечистою — відозвав ся на то дворский Пенбеза, церемонник княгинї, перебиваючи бесїду жінцї Мени — і я на то зараз звернув увагу, коли Бент-Анат висказала бажанє, що хоче сама зайти до тої проклятої нори. — Я предкладав — говорив він дальше звернувшись до єрея, — щоби казати занести дївчину до дому, а батькови післати якийсь дарунок.

— А щож на то княгиня? — спитав єрей.

— Она як звичайно, дїлала після свого власного найвисшого погляду — відповів церемонник.

— А той погляд завсїгди добрий — відозвала ся на то жінка Мени.

— Дали би боги, щоби так було! — сказала княгиня придушеним голосом, а відтак звернувшись до єрея говорила дальше: Ти, отче сьвятий, знаєш волю небесних і серця людий, а я сьвідома того, що даю охотно і помагаю бідним, хоч би й нїхто більше за ними не просив, як лиш їх біднота; але по тім, що тут стало ся і супротив тих нещасливих людий, була я тою, котра знайшла ся в біді.

— Ти? — спитав дворский.

— Так, я! — відповіла княгиня рішучо.

Єрей, що був доси нїмим сьвідком тої розмови підняв тепер праву руку, як би хотїв благословити і сказав:

— Ти добре зробила. Гатгори [4]) образували твоє серце, а володїтелька мудрости правила ним. Ви мабуть длятого перешкодили нам в нашій нічній молитві, що хочете щоби ми дали вам якого лїкаря для покалїченої дївчини?

— Ти вгадав!

— Попрошу зараз старшого єрея, щоби дав найлїпших знахорів для покалїчень зверха і пішлю їх зараз до недужої. Але де хата того парашіта Пінема? Я єго не знаю.

— На північ від терасової будівлї королевої Гачепзу [5]), зараз коло....; але я скажу котрому з моїх супровідників, щоби повів лїкарів. Я й так хотїла би завтра рано довідати ся, як має ся недужа. — Паакере!

Закликаний, той сам що перед тим так гримав до брами, поклонив ся низько спускаючи руки в долину аж до самої землї, і спитав:

— Що прикажеш?

— Поведеш лїкарів — відповіла княгиня. — Тому, що показує королеви дорогу, чей легко буде відшукати знову укриту хатчину; а відтак і ти так само тому винен як і я, бо — при сих словах она звернула ся до єрея — бо мушу таки признати ся, що нещастє стало ся тогди, коли я хотїла своїми кіньми перегонити Паакерових сирийских біґунів, котрі як він казав, біжать скорше як єгипетскі. То була шалена погоня.

— І нехай Амонови буде за то слава, що лиш так закінчила ся! — відозвав ся на то церемонник. — Паакерів віз лежить розбитий онтам в тїй вузкій долинї а єго найлїпший кінь тяжко покалїчив ся.

— Коли заведе лїкаря до парашіта, то схоче може подивити ся на него — сказала на то княгиня. — Чи знаєш ти Пенбезо, ти дбалий стороже нерозважної дївчини, що я

[4]) Гатгор або богиня Ізіс; була то богиня чистого, ясного неба і мала або голову корови а межи рогами кружок сонця, або людску голову з ухами корови. Єї називано краснолицою і она надїляла людий чистою радостию житя. Пізнїйше зробили з неї богиню веселости, любови, сьпіву і танцю. Она мала богато імен і звичайно числено сїм Гатгорів, котрі разом представляли сїм єї божественних дїяльностий.

[5]) Велика королева з 18-ої династиї, котра була опікункою двох фараонів.

Семен Тихий: 1) Т. зв. чорне жито або приспір, зване також маткою збіжевою або спорицем, єсть рід грибів, званих ополанами, котрий точить зерно жита, і тим стаєсь шкідливим, а то тим більше, що він єсть троячий, і мука житна, в котрій єсть богато розмеленого приспору, єсть дуже шкідлива для здоровля. Задлятого і жито, в котрім знаходить ся богато приспору, має значно меншу вартість, а навіть купці єго нерадо купують, бо мусять опісля зерно чистити. Штучно єго розмножити було би трудно, бо треба збирати єго розродні, котрі суть так маленькі, що їх видко лиш під сильно побільшаючим склом, і переносити на цьвіт жита. Впрочім того й не потреба, бо они й само множить ся так, що аж робить шкоду, і треба старати ся єго нищити. Давнійшими часами, коли ще люди не знали троячої сили приспору і не вибирали єго з жита, гинули від него сотками, як би від якоїсь пошести. Так було н. пр. 1709 р. в Швайцарії, 1761 р. в Швеції і Данії, а навіть ще в 1855 р. в деяких сторонах Німеччини. — Може бути, що хтось платить добре за приспір, але треба знати хто єго потребує, бо приспору уживає ся яко ліку під аптикарскою назвою Secale cornutum, головно в болях породових і від того єго назва „матка“ по німецки Mutterkorn. Зварене в молоці троїть сильно мухи, але єсть шкідливе і для зьвірят іменно для рогатої худоби. Єго уживають також до робленя тинктури на мухи, отже може бути, що якомусь фабрикантови треба було єго на фабрикацию або ліку або тої тинктури і він тогди платив добре. То була така пора, але звичайно не ма попиту на чорне жито. — 2) А вжеж, що шкіру під волосєм треба натирати а не волосє само. — 2) Аптикарство поплачує, але тогди коли має ся вже аптику. Щоби же мати аптику, до того треба не лиш мати всю потрібну кваліфікацию на аптикаря, до того і споро тисячів на утворенє аптики, але ще — і то нині найважнійше — концесию на утворенє аптики, а о то найтруднійше. Нині єсть множество магістрів фармациї, котрі може й знайшли би гроші на отворенє аптики а раді, коли знайдуть місце провізорів; многі були змушені поотвирати собі дроґерії (droguerie — читає ся: дроґері, а не дроґуєрі і длятого не треба говорити „дроґуєрия“ як то у нас звичайно говорять). Та й нема надії на поліпшенє відносин. Задлятого не радилиби ми нашим людем брати ся до аптикарства; тому й в „Товаришу“ нема згадки о аптикарстві. Але остаточно хто конче хоче може щастя пробовати.— 3) З академії рільничої такі вигляди, що можна стати управителем якоїсь части або й цілої більшої маєтности, або учителем господарства, або на конець господарити на своїм, коли має. Молодим людем, котрі мають своїх кілька моргів ґрунту радили би ми дуже кінчити кілька кляс середних шкіл, відтак іти до школи рільничої на рік або два, і брати ся до власної господарки а притім доучувати ся дальше з книжок. Хто хоче нині бути добрим господарем не може ніколи досить научити ся. На послідне питанє відповідь іншим разом, бо треба би дуже богато розписувати ся. — **І. Р. в Н.:** Прислані гроші передали Товариству педаґоґічному, котре Вам вишле згадані книжки. Було найліпше від разу віднести ся безпосередно до згаданого товариства, а були би Ви скорше дістали книжки. Наша адміністрация не може такими справами займати ся а тим менше може поплачувати за когось гроші, позаяк у неї мусить бути кождий гріш записаний а она не може вести рахунків в чиїхсь чисто посторонних і приватних справах, не стоячих в ніякій звязи з пренумератою. Недостаючу ще до присланої суми відішліть просто до згаданого товариства. — **Ю. К. в П.:** На нашу звістку о переписці і просьбу, щоби не присилати кореспондентов на відповідь Ви перші поспішили ся і як-раз прислали кореспондентку. Відповідь маєте тут: Не витягнений ані один — а карткою дістанете відповідь аж від нині за місяць — розуміє ся, коли будемо мати час написати і не забудемо. — **В. Л. в Вор.:** Не витягнені ані в послідним тягненю сего року ані в попередних. — **Мих. Климкович в Жидачеві:** З Ваших льосів витягнений Jo-sziv серия 2021 ч. 3, але на жаль виграв всего лиш 2 зр. або 4 К. Кажіть собі через якийсь банк виплатити.

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 16 січня. Кольоман Тиса вибраний одноголосно послом до угорского сойму в окрузі Абрутбаня.

Трутнів 16 січня. При вчерашнім доповняючім виборі до парляменту віддано 3219 голосів. З того одержав Вольф 1695 голосів кандидат німецко-поступовий Бахман 1301, а кандидат ческий Чіжек 218 голосів. Послом вибраний Вольф більшостию 85 голосів.

Брікс 16 січня. Закоп „Юпітер“ залила вода так, що доступ до него неможливий. В закопі працювало 44 людий і они імовірно всі там погибли. Вода прибула так скоро, що ратунок був неможливий.

Льондон 16 січня. Бюро Райтера доносить, що Девет перебуває тепер в охрестности міста Ліндлей в Оранії.

Льондон 16 січня. Король Едвард відбув вчера перегляд 1300 охотників, котрі відїдуть до полудневої Африки. В промові висказав король надію, що війна вскорі скінчить ся.

нині перший раз рада з того, що мій батько веде війну в далекім краю Саті [6])?

— Він би нас не конче ласкаво привитав — сказав церемонник усьміхаючись.

— Але лікарі, лікарі! — відозвала ся Бен-Анат. — Отже так буде, Паакере, ти поведеш їх і даш нам завтра знати, як має ся недужа.

Паакер поклонив ся; княгиня дала знак, єреї і єго товариші, що тимчасом вийшли буїз сьвятині підняли благословлячи руки і нічний похід пустив ся до Ніля.

Паакер лишив ся сам один зі своїми обома невільниками. Він нерад був з того приказу, який єму дала княгиня. Доки ще при сьвітлі місяця можна було видіти носилку з женою Лени, дивив ся він за нею, а відтак старав ся пригадати собі де лежить хата парашіта. Сотник від сторожи безпечности стояв все ще зі своїми людьми коло брами сьвятині.

— Чи знаєш ти, де хата парашіта Пінема? — спитав Паакер.

— Тобі чого до него треба?

— А тобі що до того? — крикнув Паакер сердито.

— Простачиско! — сказав на то сотник. — На ліво, люди, та йдіть дальше!

— Стій — крикнув Паакер розлючений — я проводир короля.

— — То тим лекше знайдеш то місце, звідки прийшов. Наперед, вояки!

По сих словах мов би відгомін роздав ся многогласний сьміх, а такий якийсь зухвалий, що Паакер аж єго злякав ся і пустив свою палицю на землю. Невільник, котрого він перед кількома хвилями ударив нею, підніс єї покірно і пішов відтак за своїм паном до притвора сьвятині. Обом їм звучав ще тихо в ушах той якийсь реґіт, що так несамовито нарушив поважний спокій міста померших, а що они не могли дослідити єго причини, то гадали, що то злі духи так зареготали ся. Але старий воротар зачув ті пусті сьміхи а він знав ліпше як проводир короля, хто то сьміє ся, бо скорим кроком вийшов перед браму сьвятині а ідучи за темною тінию пільонів бив на осліп своєю довгою палицею на всі боки та кричав:

— А ви плюгавий накорінку Сета [7]), ви шибеники, дам я вам! — Тогди замовк реґіт, в сьвітлі місяця показало ся кількох молодих хлопців, а старий задиханий гнав ся за ними і по короткій погони забігла громадка хлопців назад до брами.

Воротареви удало ся зловити одного тринайцятьлітного злочинця і він держав єго кріпко за уши так, що здавало ся як би єму голова з боку виросла на шиї.

— Скажу я настоятелеви школи, чекайте дістанете ви лилики погані, ви сарано пакостна — кричав він та сопів. Але яких десять або дванайцять хлопців, що вирвались були із своєї вязниці, обступили єго та стали підлещувати ся старому, словами ніби жалували того, що зробили, але по їх сьвітячих очах було видко, які они були раді з того, що стало ся, чого їм ніхто не міг взяти за зле, а коли ще один із найстарших школярів погладив старого попід бороду і обіцяв, що дасть єму завтра сховати вино, котре єму мама пришле, щоби він мав на слідуючий тиждень, то воротар пустив того, котрого був зловив, а той зачав терти собі уши, щоби розтерти в них біль. Воротар крикнув тогди ще ніби лютійше: Забирайте ся зараз звідси! Чи гадаєте, що я вам забуду ваші збитки? То ви ще зле знаєте старого Бабу. Богам пожалую ся, а не настоятелеви школи; а твоє вино, хлопче, дам богам на жертву, щоби они вам простили.

(Дальше буде).

[6]) Азия.

[7]) Божка Сета звали Греки Тифоном. То був ворог Озіріса, бога правдивого, доброго і чистого. Він був зображенєм розладу і неспокою в природі. Горус, що бороя ся з ним за свого батька Озіріса, міг єго звалити, покалічити, але ніколи убити.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).